

**Mari
Jungstedt**

DEN MÖRKA ÄNGELN

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Mari Jungstedt har tidigare utgivits:

Den du inte ser 2003
I denna stilla natt 2004
Den inre kretsen 2005
Den döende dandyn 2006
I denna ljuva sommartid 2007

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-011821-1
© Mari Jungstedt 2008
ScandBook AB, Falun 2008

*Till Bosse Jungstedt,
älskade bror – alltid i mitt hjärta*

Hon var så vacker där hon stod. Vit klänning med brett skärp runt den smala midjan. Det blonda håret uppsatt i en hög knut. Stilsäkert. Hon log mot fotografen, lutade huvudet lite på sned. Koketterade som alltid framför kameran. Ständigt lika välklädd med håret i band och det där bländande leendet. Framför spisen när hon stekte falukorv, när hon plockade äpplen på landet, på väg till bilen med barnen. En fasad. Bräcklig som glaset i fotografiets ram. Han tog porträttet och kastade det hårt i väggen.

Skärvorna som stänkte omkring i rummet var hans liv.

Persiennerna neddragna, vårsolen utestängd. Tystnad i rummet. Långt borta ljud av smällande bildörrar, hundskall. Sirener. Dovt prat från förbipasserande, ett och annat skratt. Gatuljud, livets ljud. Det har inget med oss att göra. Min berättelse avtecknar sig i ansiktet framför mig. Som om linjerna i det djupnat, blicken är medlidsam. Ingen av oss säger något.

Återigen har jag redogjort för ett minne från barndomen. Inget märkvärdigt egentligen, inte alls. Bara en bit av vardagen. Fast bilden är fortfarande knivskarp i mig, trots att över tjugofem år förflutit.

Jag var sju år när jag kom på idén att överraska min mamma med frukost på sängen. Nästan direkt när jag vaknade och insåg att alla fortfarande sov landade den i mitt huvud. Jag blev exalterad av tanken. Jag skulle göra mamma glad igen, hon hade varit så ledsen dagen före. Suttit i soffan och grinat. Jättelänge. Hon slutade aldrig. Jag visste inte varför hon var så ledsen. Mamma var ofta så där. Hon grinade och rökte och rökte och grinade. Så pratade hon i telefon hela kvällen

och sedan fick vi gå och lägga oss. Det fanns inget jag kunde göra. Varken jag eller mina syskon. Vi blev också ledsna. Men nu hade jag kommit på att det visst fanns något. Jag kunde servera henne frukost.

Ivrigt klev jag ur sängen och tassade ut på toaletten. Hop-pades att ingen skulle vakna. Jag ville göra det här själv, utan mina syskons medverkan. Det var mig som hon skulle vara tacksam emot, mig som hon glädjestrålande skulle krama om när jag kom in i hennes sovrum med brickan. Och så skulle allt vara bra igen.

Försiktigt smög jag nerför trappan. Jag minns hur jag knep ihop ögonen vid varje knarrande, livrädd att hon skulle vakna. Nere i köket plockade jag fram en flingtallrik och en sked. Men paketet med cornflakes stod så högt upp i skafferiet. Jag nådde inte. Hämtade en stol vid köksbordet. Så tung den var. Mödosamt kånkade jag in den i det smala arbetsköket och ställde den intill skafferiet. Klättrade upp och sträckte mig efter paketet. Belåtet fyllde jag tallriken och hällde på lagom med mjölk. Mamma var noga med så-dant. Det skulle vara lagom. Varken för mycket eller för lite. Socker, det brukade hon vilja ha. Var fanns strösockret? Där, bakom havregrynen. Vad bra. Jag tog skeden och skopade upp en mängd som jag antog var tillräcklig, fast inte för stor. Mamma klagade när det blev för sött, det hade jag hört många gånger.

Vad fattades nu? Visst ja, smörgås såklart. Jag öppnade brödburken. Där låg en limpa. Skogaholm. Jag kunde redan läsa. Mina äldre syskon hade lärt mig. Brödkniven hittade jag i en låda och nu kom det riktigt svåra – att skära upp två skivor. Det skulle nog räcka och om det blev för mycket så behövde mamma inte äta upp. Hon var ju stor och för de stora gällde inte samma regler som för barnen. Problemet

var att hon avskydde för tjocka skivor, de skulle vara tunna. Jag sågade med kniven, det blev ganska snett. Tjockt upptill och tunt nedtill. Bekymrat betraktade jag den första skivan. Den blev inte bra. Jag vågade inte slänga den för då skulle mamma bli arg, det var jag säker på. Hon klagade ofta över hur mycket allting kostade. Osten var så dyr så vi barn fick bara ta en skiva var på smörgåsen. Själv tog hon alltid två. Och om jag ville ha ett extra glas mjölk ibland så brukade hon se så missbelåten ut att jag slutade fråga. Villrådig höll jag skivan i handen, vad skulle jag göra med den här? Den skulle aldrig duga. Resultatet av mina ansträngningar skulle bli att hon inte var nöjd med frukosten bara för den där brödskivan. Om bara inte brödskivan hade varit för tjock så hade allt varit bra. Den där fullkomliga glädjen i hennes ansikte som jag längtade efter skulle jag inte få uppleva. Det skulle finnas en rynka mellan ögonen eller ett missnöjt drag kring munnen. Bara för den där himla brödskivans skull.

Jag kastade en blick ut i hallen och lyssnade efter ljud. Ingen fara, de sov fortfarande. Raskt tryckte jag in brödskivan i munnen bara för att bli av med den. Jag gjorde ett nytt försök och den här gången gick det bättre. Smöret var hårt och klumpade sig när jag skulle bre på. Jag täckte klumparna med osten. Så fick jag en idé. Om jag skulle våga mig på att hyvla upp tre skivor i stället för hennes vanliga två? Skulle hon bli ännu gladare då? Men när jag såg de tre skivorna ligga ovanpå varandra på smörgåsarna kom osäkerheten över mig igen. Det såg mycket ut. Tänk om hon blev arg för att jag slösat. Jag vågade inte ta risken utan åt upp även de överflödiga ostskivorna. Jag betraktade mitt verk. Nu var jag nästan klar.

I ett skåp hittade jag en bricka, och en assiett. Mamma avskydde att lägga smörgåsen direkt på bordet. När jag pla-

cerat allt på brickan kände jag ändå att det var något som saknades.

Javisst ja, hur kunde jag vara så dum? Kaffet. Kaffet fick jag inte glömma, det var det allra viktigaste. Mamma drack alltid kaffe direkt på morgonen, annars blev hon inte människa som hon sa. Och servett! Hon måste ha något att torka munnen med, hon blev irriterad när det inte fanns papper på bordet. Jag skyndade ut till matplatsen och rev av en bit från hushållsrullen. Den blev lite trasig. Jag gjorde ett nytt försök och lyckades riva av en hel bit. Den trasiga knycklade jag ihop och slängde i soporna. Till sist kaffet. Återigen blev jag osäker. Hur var det man gjorde nu igen? Jag hade sett att hon kokade det på något sätt. Och att hon använde en termos. Vi hade en röd i plast med svart pip och svart lock. Vatten behövdes och så kaffepulver. Det fanns i en plåtburk i skafferiet. Jag tog fram burken, men blev genast fundersam. Hur fick man i kaffet i termosen? Och så måste det ju koka. Jag vände mig om och såg på spisen. Man skruvade på de där knapparna, då blev det varmt. Så mycket visste jag. Jag tänkte intensivt. Det var bara det här som fattades nu, jag måste klara det. Så skulle mamma få sin frukost. Och bli glad igen. Jag chansade på en av knapparna och vred den till sexan. Den högsta siffran borde betyda varmast. Jag väntade en stund och höll handen över plattorna. Den närmaste började bli varm. Hurra. Jag blev ivrig igen, var så nära målet nu. Jag tog tag i termosen och satte på kranen. Fick ställa mig på stolen igen för att nå och så fyllde jag termosen till hälften. Det verkade lagom. Jag tog kaffemåttet och öste upp ganska många skopor i vattnet. Om jag nu ställde den på plattan så borde det koka. Stolt över min snillrikhet placerade jag termosen på den varma plattan. Just då hörde jag hur någon gick in i badrummet på övervåningen. Himlars.

Hoppas att det inte var hon som hade vaknat.

Rätt som det var började det ryka från spisen. Röken lukade förfärligt. Något måste vara fel. I nästa sekund hörde jag mamma dundra nerför trappan. Hjärtat frös i bröstet.

– *Vad i helvete håller du på med?* vrålade hon och ryckte undan termoserna från spisen. *Är du helt jävla dum i huvudet? Ska du bränna upp hela huset?*

Röken låg nu tjock i det trånga köket. Mamma var rasande, genom de bolmande dimridåerna såg jag hennes svarta blick. Hon gormade och skrek. Bakom mig hörde jag syskonen komma ner i köket. Min syster började gråta högljutt.

– *Jag ville bara ...* försökte jag och kände hur underläppen darrade. Jag var stel av skräck.

– *Ut, vrålade hon. Ut härifrån, jävla förbannade unge!* Hon hötte med den fria handen, i den andra höll hon termoserna. *Du har förstört termoserna, har du nån aning om hur dyra de här är? Nu blir jag tvungen att köpa en ny. Jag har inte råd!!*

Rösten gick upp i falsett och hon började stortjuta. Vettsskrämd rusade jag uppför trappan och stängde dörren till mitt rum. Jag önskade att jag kunnat låsa. Önskade jag kunnat springa ut därifrån och aldrig komma tillbaka. Jag kröp in under täcket som ett skrämt djur, skakade i hela kroppen.

I flera timmar låg jag där. Utan att hon kom.

Och hålet i mig växte.

I nvigningen av den nya kongresshallen i Visby utgjorde en av årets absoluta höjdpunkter. Kongresshallen skulle sätta Gotland på konferenskartan och hjälpa till att locka folk till ön under hela året, inte bara soltörstande turister sommartid. Hukande i den nyckfulla aprilvinden skyndade de inbjudna gästerna mot huvudentrén. Visby blåsorkester tutade frejdigt i kastbyarna, håruppsättningar rufsades till, mascara rann, slipsar fladdrade som vimplar från välrakade pomaderade halsar, nypudrade näsor rodnade.

Blåsten ställde även till det för klungan av fotografer som trängdes vid den utrullade röda mattan.

Den samlade lokala pressen var på plats. Till och med ett par kändisfotografer från skvallertidningarna i huvudstaden hade skickats över från fastlandet för att bevaka evenemanget.

Byggnaden glänste i kvällssolen. Pampig, modernistisk i glas och betong, centralt belägen precis utanför ringmuren vid den grönskande parken Almedalen, ett stenkast från havet. Ett onödigt skrytbygge som slukade skattepengar, enligt

vissa. Ett framtidsprojekt som gynnade Gotland, hävdade andra.

Flertalet ansikten i strömmen av människor var välkända för öborna: där syntes kommunpolitiker, öns näringslivstoppar, landshövdingen och biskopen, kultureliten och berömda sommargotlänningar som flugits över från fastlandet för att delta i festligheterna. Antalet celebriteter och potentater med sommarhus på Gotland tycktes stiga för varje år.

I entrén stod kvällens värd, festarrangören Viktor Algård, tillsammans med landshövdingen och kommunstyrelsens ordförande och tog emot. Kindpussar smälde i luften, artig-hetsfraser utbyttes.

Foajén fylldes snabbt och ett glatt sorl steg mellan väg-garna. Takhöjden var minst tio meter och inredningen got-ländskt stilren i ljusa färger. Unga servitriser rörde sig smi-digt kring gästerna och serverade snittar och välkyld Moët & Chandon. Vita liljor hade nogsamt arrangerats i smäckra kristallskålar och stearinljus brann i lyktor på ståborden som var utplacerade här och var. Utsikten genom de enorma glas-partierna var magnifik. Visby visade upp sitt mest sagolika ansikte. Almedalen med dess gröna gräsmattor, dammen med änder och den porlande fontänen. Ringmuren delvis be-klädd med murgröna och därinnanför ett gytter av medeltida hus. Sankt Drottens och Sankt Lars tolvhundredalsruiner och som kronan på verket domkyrkans tre svarta torn som högt-strävande sträckte sig mot himlafästet. På andra sidan vidtog det ändlösa havet. Placeringen av kongresshallen hade inte kunnat vara bättre.

När alla gäster anlant klev landshövdingen upp på ett podium som placerats i ena hörnet av entréhallen. Hon var en parant kvinna i övre medelåldern, klädd i svart, hellång kjol och

sidenblus. Det blonda håret var klippt i en elegant frisy.

– Välkomna ska ni vara allesammans, började hon och lät blicken glida över de festklädda åhörarna. Det är en stor ära att äntligen få inviga vår nya kongresshall här i Visby. Projektet har pågått i fem år och vi är många som har längtat efter att få se resultatet. Och vilket resultat.

Hon svepte med handen över lokalen. En konstpaus. Som om hon ville ge alla tid att verkligen insupa atmosfären och njuta av den smakfulla inredningen. Det ljusgrå golvet utgjordes av gotländsk kalksten från Slite, väggarna pryddes av lönnfaner och den långa receptionsdisken var dekorerad med tovad ull från gotlandsfår. En bred, belyst trappa i amerikansk körsbär gick upp till övervåningen där middagen skulle serveras och dansen hållas.

– Visst har det funnits de som varit skeptiska, fortsatte landshövdingen. Motstånd får man räkna med om man vill förändra. Men jag tror att de flesta inser vilken tillgång kongresshallen kommer att bli för Gotland.

Hon harklade sig. Det hon nyss sagt var en sanning med modifikation. Protesterna mot bygget hade varit många och starka. Att motståndet var så kraftigt hade överrumplat henne. En aldrig sinande ström av klagomål hade kommit in till kommunen och länsstyrelsen ända sedan planerna blev kända. Debatten hade rasat i tidningarna. Farhågor uttrycktes om att gotlänningarnas skrala skattemedel skulle ätas upp av ett onödigt lyxbygge på bekostnad av barnomsorg och äldrevård. Gotlänningarna hade andra satsningar som slutat i katastrof i färskt minne. Man befarade ett nytt Snäck, en satsning på hotell- och andelslägenheter strax norr om stan som hade gått åt fanders och kostat kommunen miljardbelopp. När anläggningen gick i konkurs tvingades kommunen sälja hela klabbet till en lokal entreprenör för

en enda futtig krona. Man ville för allt i världen inte att det fiaskot skulle upprepas.

För att inte tala om vilket motstånd kongresshallens placering hade väckt. Schabraket låg mitt i blickfånget i gotlänningarnas älskade park Almedalen och blockerade till råga på allt havsutsikten.

Miljöaktivister hade demonstrerat under hela byggtiden genom att kedja fast sig på området. Deras angrepp hade orsakat förseningar, vilket i sin tur lett till merkostnader. Nu stod i alla fall byggnadsverket här, trots allt. Landshövdingen var lättad över att hela processen nått sitt mål till slut.

– Det kan vara svårt att överblicka vad kongresshallen kommer att betyda, men visst är den ett steg i rätt riktning för att Gotland ska växa. Och den går helt i linje med den gynnsamma utveckling som har skett här på ön de senaste åren.

Ett förtjust mummel och instämmande nickningar från publiken.

– Högskolan växer för varje år och vi har lyckats locka hit fler och fler studenter, fortsatte hon. Våra ungdomar behöver inte längre lämna sin hemö och söka sig till fastlandet för att studera. Flera myndigheter har flyttat hit och i mina ögon ser framtiden ljus ut för gotlänningarna. Företagarna har en framtidstro och turistnäringen har fått ett uppsving med fyrtiotusen fler övernattningar på våra turistanläggningar förra året, jämfört med året dessförinnan. Låt oss nu glädjas över denna utveckling och över vårt nya viktiga tillskott för att främja Gotland – skål allesammans! Skål för kongresshallen!

Landshövdingen darrade på rösten och blev blank i ögonen. Hennes engagemang gick inte att ta miste på.

Alla församlade gäster höjde glaset.

Viktor Algård slog upp en Ramlösa och såg sig omkring. Hittills hade invigningskalaset gått i stort sett planenligt. Egentligen hade det inte funnits någon anledning till oro. Så många fester som han anordnat under årens lopp, det hade gett honom rutin. Gotlands egen Binfefeld. Lite äldre, lite rundare om magen, inte riktigt samma kontaktnät. Men ändå. Viktor Algård var elegant klädd i svart kostym av modernaste snitt. En lila sidenskjorta bröt av snyggt och gav honom en touch av dandy. Han hade passerat de femtio, men måste anses väl bibehållen. Knappt några rynkor i det öppna, vänliga ansiktet, förutom när han skrattade, och det gjorde han ofta. Håret var fortfarande tjockt, mörkt och för kvällen bakåtkammat. Det nådde honom nästan ner på axlarna. Hyn var olivfärgad, ett arv från hans tunisiskfödde pappa. Liksom de mörka ögonen och de fylliga läpparna. I stort sett var han tillfreds, både med sig själv och med sitt utseende.

Nu blickade han belåtet ut över byggnadens hypermoderna bankettsal med plats för upp till tusen gäster.

Det var något visst med att få arrangera en invigning, att befinna sig först av alla på arenan. I månader hade han mi-

nutiöst planerat för kalaset. Detaljerna finslipades in i det sista.

Han höjde handen för att vinka till landshövdingen som log mot honom. Han förstod att hon var nöjd. Enda misräkningen var blåsten, som tvingade dem att hålla välkomstskålen inomhus. Men vad gjorde det när champagnen var dyr och glasen nyputsade?

Han tog trappan upp till köket för att kontrollera att allt var som det skulle. Där inne var det hektiskt, åtta kockar arbetade med att få menyn perfekt. Förrätten höll på att läggas upp. Det skulle serveras lax- och citronparfait med fetastost och ruccolacrème, därefter senapsmarinerad lammrostbiff med rotfruktsgratäng och till dessert nougatpannacotta med flädermarinerade hallon. Gotländskt och sofistikerat. Han ropade uppmuntrande till kockarna som svettades vid spisen innan han återvände till baren. Konstaterade belåtet att glasen fylldes på i rask takt. Att det inte snålades i början var viktigt, gästerna skulle värmas upp så snabbt det bara var möjligt. Linnedukarna låg där de skulle och servitriser helt klädda i vitt höll på att tända ljusen i silverkandelabrarna. Det artade sig till en perfekt kväll.

Minglet i entréhallen var i full gång. Av skratten och glammet att döma hade gästerna redan börjat komma i stämning.

En bit bort stod älsklingen i intensivt samspråk med två av öns främsta konstnärer. I sin flammande röda klänning och platinablonda page syntes hon väl bland de övriga gästerna. Nästan drottninglik, om det inte vore för hennes livlighet. Hon skrattade högt och underströk med stora åthävor sina ord när hon uppenbarligen berättade en av sina otaliga anekdoter. De båda åhörarna stod tätt intill henne med hänförförda miner.

Han smålog och gav henne ett förälskat ögonkast när han skyndade förbi.

TVå månader tidigare hade de inlett sin relation. Det skedde på en vernissage i stan som han hade arrangerat. Hon hade strosat omkring bland tavlorna, de började prata och fick en så god kontakt att de gjorde sällskap därifrån. De promenaderade utefter havet och kvällen slutade med gemensam middag. När de skildes åt sent på natten var han förälskad.

Än så länge kände ingen till deras förhållande. De valde att vänta med att visa sin kärlek öppet. Visby var så litet, det pratades och hans skilsmässa från Elisabeth var inte klar. Han ville inte såra henne mer än nödvändigt. Hon var så svag, Elisabeth. Skör, både fysiskt och psykiskt.

Inte alls som älsklingen.

Egentligen ogillade kommissarie Knutas den här typen av tillställningar. Kallprat och en hurtfrisk kärvänlighet som kändes långtifrån äkta. Oftast inte ett enda vettigt samtal på en hel kväll. Line övertalade honom att gå. Knutas hade varit chef för kriminalpolisen i närmare tjugo år och hans ställning förpliktigade. Vissa saker tackade man inte nej till. Invigningen av den nya kongresshallen var viktig för ön. Dessutom tyckte Line att det var roligt att komma ut bland folk. Hustrun var i Knutas ögon ett socialt geni. Pratade lättsamt och engagerat med vem som än kom i hennes väg och lyckades få igång givande samtal med alltifrån den försynte tjänstemannen på kommunförvaltningen till landets mest berömda popsångare. Han begrep inte hur hon bar sig åt.

För kvällen var hon iklädd en gräsgrön tunika med broderade sidenblommor och hon hade låtit det röda midjelånga hårsvallet hänga löst nerför axlarna som på en huldra. De bleka, fräkniga armarna gestikulerade livligt där hon satt på andra sidan långbordet, snett mitt emot honom. Han kunde inte låta bli att le.

För en gångs skull hade han haft tur med bordsplaceringen. Till bordet hade han Erika Smittenberg, chefsåklagarens charmerande hustru. En vissångerska från Ljugarn som skrev egna visor och ballader som hon brukade framföra i bygdegårdar och på små krogar runt om på ön. Knutas hade alltid fascinerats över paret Smittenberg, de var så omaka att det nästan blev komiskt. Åklagare Birger Smittenberg var lång, gämlig, lågmält trevlig, men snustorr och korrekt i alla lägen. Hustrun var kortväxt och mullig med ett bullrande skratt som fick glaset på bordet att vibrera och människor att i förskräckt förvåning ideligen vända huvudet åt deras håll. Knutas hade rasande trevligt i hennes sällskap och de pratade om allt utom hans yrke, vilket han uppskattade. Ett samtalsämne de ägnade särskilt stort utrymme var golf, ett av Knutas stora intressen. Ön lämpade sig perfekt för det med sin öppna natur och milda klimat. Erika berättade dråpliga historier om sina umbäranden när hon börjat med sporten något år tidigare.

Våren hade kommit och gräsmattorna låg gröna. Solen sken allt oftare och värmden upp både marken och frusna vintersjälar. Han måste ge sig ut till sin favoritbana Kronholmen en av de närmaste dagarna. Nu var det länge sedan han spelade. Kanske redan i morgon, tänkte han. Bara det slutar blåsa. Förhoppningsvis kunde han få med sig barnen. I takt med att de blev äldre tyckte han att kontakten med dem blev sämre. Tvillingarna skulle snart fylla sjutton och gick första året på gymnasiet. Det var oroväckande hur tiden rusade iväg. Han hann inte med.

Plötsligt kände han hur Erika knuffade honom lekfullt i sidan.

– Vad är det här för en bordskavaljer? Hon plutade trum-

pet med munnen i låtsad indignation, men ansiktet sprack strax upp i ett leende. Sitter du och drömmer?

– Förlåt, sa han. Log och höjde glaset. Allt prat om golf får mig att längta till Kronholmen. Skål!

Dansgolvet fylldes snabbt till orkesterns smäktande toner. Kaffet var urdrucket och baren hade öppnat. Festen avlöpte väl, konstaterade Viktor Algård. Den svåraste delen av kvällen var avklarad. Att ha middag för över femhundra personer innebar alltid ett vågspel, men serveringen hade gått som smort. Nu började gästerna bryta upp från sina tilldelade platser vid middagsbordet för att söka sig till självvalt sällskap. Vissa gav sig ut på dansgolvet, andra slog sig ner i soffgrupperna som var placerade utefter väggarna.

Viktor Algård växlade några ord med serveringspersonalen, försäkrade sig om att allt flöt på som det skulle. Strax var det dags för en välbehövlig paus. Han försökte få korn på älsklingen i vimlet, men kunde inte upptäcka henne någonstans. Ville gärna dra sig undan tillsammans med henne en stund. Bara de kunde göra det obemärkt. Antagligen hade hon blivit uppbjuden av sin bordskavaljer. Han tittade på klockan. Kvart i tolv. Middagen hade dragit ut på tiden, vilket i och för sig var ett gott tecken. Stämningen hade varit hög kring borden ända från början och folk hade haft mycket

att prata om. Kvällens överraskning skulle inta scenen vid midnatt och nu kunde han lika gärna vänta tills showen drog igång. Han smuttade på sitt mineralvatten och lät tankarna vandra iväg. Hustruns ansikte dök upp på näthinnan. Den anklagande blicken. Som om hon visste. Inte för att det kunde vara någon överraskning. Deras äktenskap hade gått på tomgång länge, de levde livet sida vid sida men korsade sällan varandras vägar numera. De bodde ensligt på en stor gård ute på landsbygden i Hamra på storsudret. Elisabeth ägnade sig åt sin vävning i ladugården som byggts om till ateljé. Det var som om hon inte behövde honom. Han koncentrerade sig på jobbet och sin stora umgängeskrets. Det hade blivit många vänner genom åren. Elisabeth ogillade de flesta. Hon var en enstöring, avskydde tillställningar som denna. Migränen hon fått samma eftermiddag var säkert bara en förevändning för att få slippa. Effektivt att ta till när det var något hon inte ville. Ingen kunde ifrågasätta henne när hon låg där på sängen i det mörklagda sovrummet med en handduk över huvudet. I och för sig var han bara tacksam. Det gjorde att han i lugn och ro kunde smita hem till älsklingen efteråt i stället för att sova i övernattningslyan.

När han nyligen drabbats av den omstörtande förälskelsen framträdde torftigheten i hans äktenskap med brutal tydlighet. Drömkvinnan virvlade in i hans liv och vände upp och ner på hela honom. Han var uppslukad av henne. Först då insåg han till fullo allt han saknat. Passion. Lust. Intresse. Njuta av att bara vara tillsammans. Gemenskap. Tvåsamhet.

Barnen hade flyttat hemifrån för länge sedan och bodde på fastlandet. De hade sina egna liv. Han längtade efter att få bli fri. Slippa smussa längre.

Tankarna avbröts ideligen av olika människor som ville

prata, tacka för en fin fest eller bara skaka hand. Han log till höger och vänster, gladdes åt att de verkade nöjda.

Så tystnade musiken och ersattes av trumvirvlar. Ljuset släcktes ner och strålkastare lyste upp enbart scenen. Allas koncentration riktades dit. Det var dags för kvällens överraskning.

När den populära sånggruppen Afrodite intog scenen applåderades det vilt. De tre vackra och glamorösa kvinnorna Kayo Shekoni, Gladys del Pilar och Blossom Tainton sjöng inte bara som soulgudinnor utan hade även värme, humor och charm som de frikostigt delade med sig av. Det fanns få artister i Sverige med sådan ”star quality”, tänkte Viktor Algård och var glad över att han lyckats få dem hit. Han lät sig ryckas med av gruppen som fem år tidigare vunnit svenska folkets hjärtan när de kammade hem en storseger i Melodifestivalen. Plötsligt kände han hur någon tog honom i armen.

– Hej, hur har du det?

Hon såg glad och varm ut, lite blank i ansiktet. Ögonen lyste.

– Bra, jag bara väntade på att du skulle dyka upp. Jag tänkte ta en paus, passa på nu under showen. Vill du följa med?

– Ursäkta att jag stör...

Bartendern stod plötsligt bredvid dem och räckte fram en drink.

– Till damen – med hälsning från en beundrare.

Viktor kände hur han mulnade.

– Men, vad... skrattade hon och såg sig förvirrat omkring. Oj då, det är man inte bortskämd med precis.

Hon betraktade förvånat den färgglada drinken.

– Från vem?

Bartendern pekade mot andra sidan baren.

– Nej, han har visst gått.

Hon vände sig mot Viktor igen.

– Du, jag måste bara gå på toaletten. Var träffas vi?

Han pekade på trappan bakom baren.

– Gå ner där, den delen är avstängd så vi kan sitta i fred.

– Jag snabbar mig. Kan du ta mitt glas så länge?

– Visst.

Viktor Algård sa till bartendern att han skulle bli borta en stund, smet sedan iväg innan han blev stoppad av ännu en pratsam gäst. Antagligen lade ingen märke till att han försvann, alla hade koncentrationen riktad mot det som hände på scenen.

På nedervåningen fanns en mindre bar och några soffgrupper, en altandörr som vette mot en stenlagd terrass och en ödslig sidogata. Han gick ut på den, tände en cigarett och tittade bort mot havet. Njöt av lugnet, i mörkret kunde han bara höra hur vågorna slog in mot stranden.

Han drog några djupa bloss.

Temperaturen hade sjunkit betydligt, han huttrade till. Kylan tvingade honom att fimpa och återvända in. Han slog sig ner i soffan, puffade upp ett par kuddar bakom ryggen, lutade sig tillbaka och slöt ögonen. Kände med ens hur trött han var.

Plötsligt ryckte han till av ett ljud i närheten. Ett svagt skrammel bortifrån personalhissen. Han kunde inte se hissen från soffan där han satt – men visste att den låg bortom hörnet, vid utgången till terrassen. Han stelnade till. Älsklingen kunde knappast vara tillbaka från damrummet redan.

Han lyssnade spänt, det sista han önskade just nu var en utomstående sällskap.

Musiken och stemmet från övervåningen hördes tydligt, fast ändå på distans. Han tittade bort mot den igenbommade baren men där var tomt. En blick ut på gatan. Den låg lika mörk och ödslig som tidigare. Hade någon smitit in medan han var ute och rökte? Han hade faktiskt gått en bit bort på terrassen och vänt ryggen till. Tankarna pendlade oroligt fram och tillbaka. Nu var det tyst igen. Inte en rörelse.

Han skakade på huvudet, hade väl inbillat sig. Kanske var det ett par som smugit iväg från festen, på jakt efter en undanskymd vrå. Sådant förekom på var och varannan fest. Men så upptäckte de honom där i soffan. Han kastade en blick på klockan. Tio minuter hade passerat. Hon borde vara tillbaka när som helst.

Drinken såg frestande ut och han var törstig igen. Han sträckte sig efter glaset.

Knappt hade han sköljt ner klunken förrän en brännhett flamma sköt upp genom halsen. Förvånat höll han glaset framför sig, granskade innehållet. Smaken var frän, påminde om något, men han kunde inte erinra sig vad. Nu kände han även en stickande lukt.

I samma ögonblick greps han av yrsel, fick svårt att andas, häftiga kramper genomfor hans kropp. Han reste sig mödosamt, tog några stapplande steg framåt, formade munnen till ett hjälp, försökte ropa. Inte ett ljud kom över hans läppar. Rummet blev suddigt.

Viktor Algård tappade balansen och föll.